

Kaii Waiwai, 23, fotbollsspelare:
– Jag vill få tillbaka vårt indianmuseum som låg intill Maracanã, men som de vräkte oss från när de renoverade arenan.

Natalia Salles, 20, student:
– Jag vill genomföra en revolution. Dagens politiker måste bort.

"JAG VILL GENOMFÖRA REVOLUTION"

Lucas Pires, 22, administratör:
– Mot korruptionen! Och det verkar hjälpa. Politikerna har redan börjat ge efter.

"MOT KORRUPTIONEN"

Karine Mattos, 21, student:
– Jag vill ha bättre utbildning, högre lärarlöner och ett förbud mot den obligatoriska rösträtten som endast gynnar röstköparna.

med på gatorna"

Fotbollsstjärnan Hulk sympatiserar med demonstranterna.

Foto: CLIVE MASON/GETTY IMAGES

sig stärkt av protesterna och att han också ville ha ett Brasilien som är "rättvisare, säkrare, hälsosammare och hederligare".

Men han tänkte inte själv gå ut på gatan och protestera mot landets korrupcion.

– Det enda sätt jag kan representera och försvara mitt land på är genom att spela fotboll, sa han.

Landets politiker har också börjat backa.

Innan protesterna började var en majoritet av kongressens 513 ledamöter för ett lagförslag som skulle det göra svårare att utreda folkvalda som är misstänkta för korrupcion.

Efter protesterna, som nådde ända upp på kongressens tak, blev ledamöterna rädda och gjorde helt om. 430 röstade mot lagförslaget och

endast nio vidhöll vad de tidigare tyckt. De andra dök inte ens upp i kongressen.

I onsdags gav senaten sitt bidrag till ett bättre Brasilien och höjde straffsatsen för korrupcion till grovt brott. Även högsta domstolen skärpte till sig och dömde i all hast en parlamentariker som förskingrat 25 miljoner kronor till 13 års fängelse. Det är för första gången sedan den nya grundlagen trädde i kraft 1988 som högsta domstolen tvingar en politiker till fängelse.

Budskapet till väljarna har blivit: fortsatt att demonstrera, det lönar sig.

När den 19-åriga studenten Roberta kom hem efter sitt livs första demonstration i Salvador tog hon av sina tångasindrypta kläder, duschade och ringde pappa.

– Bra, min dotter. Gå ut och demonstrera. Det skulle jag också gjort på min tid. Då hade vi kanske sluppit dessa politiker, sa han.

Sedan räckte han över luren till Robertas mamma som skällde ut sin dotter:

– Vad skulle du på demonstrationen att göra!? Vi har ju tecknat en privat sjukförsäkring till dig. Du behöver inte använda de allmänna sjukhusen.

Roberta suckade.
– Mamma, du förstår inte. Det här handlar inte om mig. Det handlar om Brasilien.

EXPRESSEN I BRASILIEN

Henrik Brandão Jönsson

redaktionen@expressen.se

Diktaturernas spioner har tappat stinget

Kvinnan i hotellväxeln ringer strax före midnatt.

– Oj, har jag väckt dig? frågar hon.
Jag visste direkt vem hon var.

Som journalist vet

man att två personer kan vara ens övervakare i diktaturländer – chauffören och receptionisten. Därför blir jag inte överraskad av att det är just hon som ringer och väcker mig.

Mer förvånande är att den här kvinnan, som arbetar på ett äldre men elegant hotell i Damaskus, jobbar så amatörmässigt.

– Träffade du pastor Michael i Armeniska kyrkan i dag, undrade hon nervöst.

Nu förstär jag varför hon ringer. Till skillnad från sina kollegor i Bagdad spelar hon med öppna kort.

2002 skickades jag av Expressen till Bagdad för att undersöka ett fall om barn som kidnappades och såldes till Europa och Sverige.

Den gången försökte spionen i hotellreceptionen ragga upp mig. Sex är en vanlig metod för att infiltrera journalisters arbete i Irak.

Vid ett annat tillfälle, i början av upproret i Syrien, hade jag sällskap av hotellreceptionistens kollegor på en resa från Damaskus till Dar'a. Vi var bara fyra personer i en stor buss – jag, en brittisk kollega, chauffören och en äldre rapportör från informationsdepartementet.

Rapportören hade doktorsexamen i propaganda från forna Sovjetunionen.

Bakom vår buss följde fem fullastade bilar med beväpnade soldater. De skulle "skydda oss", men visade sig snart att de även var skådespelare. De spelade rollen som vanliga medborgare och dök upp varhelst jag befann mig i Dar'a.

Flera gånger var jag tvungen att avbryta mina intervjuer, då jag upptäckte att rapportörerna stod bakom mig och antecknade.

Det var tider. Sen dess har regimens spionage förändrats. Man har varken tid eller råd att skicka rapportörer efter journalister.

Damen i hotellreceptionen i Damaskus gör inget för att dölja syftet med sitt nattliga samtal.

Hon fortsätter förhöret:

– Gjorde du en tv-intervju med pastor Michael i Armeniska kyrkan eller i den katolska kyrkan?

– Ursäkta vad menar du? svarar jag.

Hon tvekar, men vill så gärna bli klar med sin rapport.

– Jag fick veta att du träffade pastor Michael i en kyrka i staden och om du gjorde en tv-intervju med honom. Stämmer det?

Jag höjer rösten ett snäpp och säger:

– Ringer du och väcker mig för att förhöra mig? Vem är du?

Nu är jag irriterad. Inte för att hon spionerar på mig utan för att hon väckt mig.

– Oj, oj, oj, jag ber om ursäkt för att jag väckte dig. Vi tar det i morgon, säger hon och lägger på luren.

Om jag varit spionchef hade jag skickat henne på kurs.

Skicligare än kollegorna i Damaskus: Gary Oldman i "Tinker tailor soldier spy".

Foto: SPLASH NEWS

Kassem Hamadé

kassem.hamade@expressen.se

